

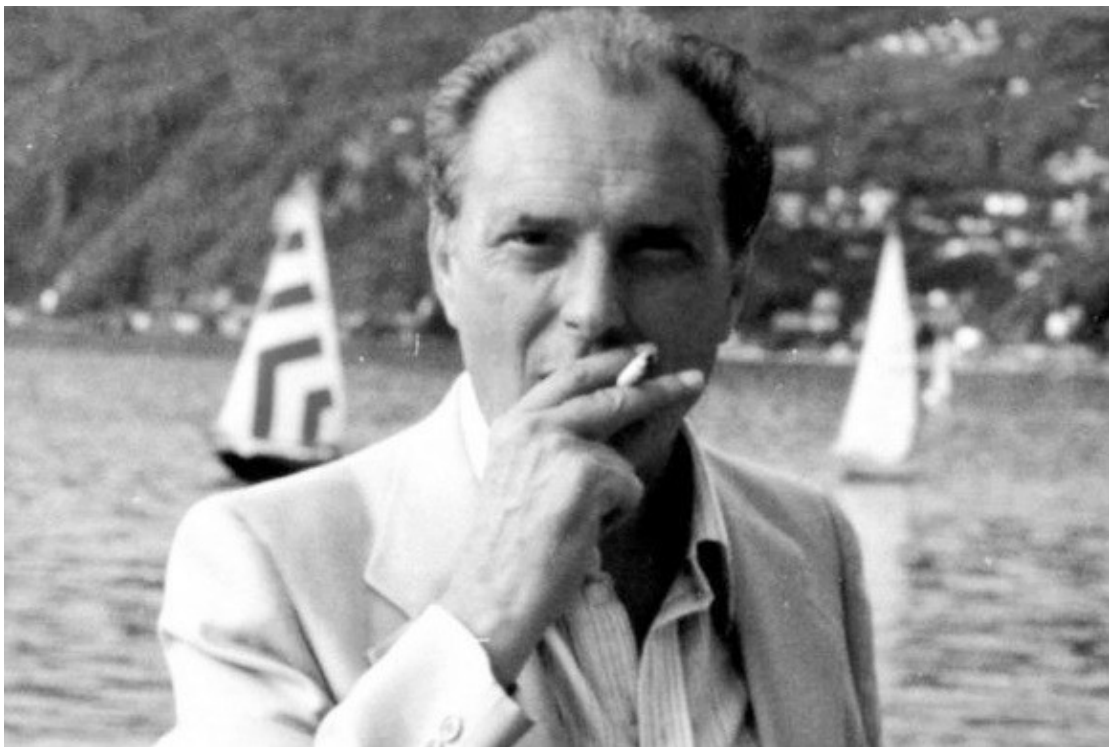
ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ XX ΑΙΩΝΑ
POESIA ITALIANA DEL SECOLO XX

2 Ποιήματα του Βιτόριο Σερένι

2 poemas di Vittorio Sereni

Μετάφραση: Σωτήρης Παστάκας

Traduzione: Sotirios Pastakas

Nato a Luino, sul Lago Maggiore, nel 1913, Vittorio Sereni vive la sua adolescenza a Brescia poi, per esigenze lavorative del padre Enrico, funzionario di dogana, si trasferisce a Milano dove compie gli studi alla Facoltà di Lettere e Filosofia. Nel 1952 lascia l'insegnamento per entrare nella grande industria Pirelli alla direzione dell'ufficio stampa e propaganda, pubblicando un'importante rivista Pirelli in cui le sezioni arte e letteratura sono affidate alle sue cure. Nasce nel 1956 la terza figlia Giovanna. Seguiranno anni di "silenzio creativo" e di lavoro intenso alla casa editrice prima di avere la nuova ed ultima raccolta *Stella variabile* (1981, Garzanti), riflessione amara sulle occasioni perse della vita, con un linguaggio essenziale e capace di pura concentrazione lirica. In questo stesso anno pubblica con Einaudi il quaderno di traduzioni *Il musicante di Saint-Merry e altri versi tradotti*, con il quale si aggiudica il premio Bagutta.

Ο Βιτόριο Σερένι (1913-1983) διευθύνων σύμβουλος στο μεγαλύτερο εκδοτικό οίκο της Ιταλίας, τον Μοντατόρι, υπηρέτησε στο μέτωπο της Ελλάδας το 1943, αιχμαλωτίστηκε και μεταφέρθηκε σε γερμανικό στρατόπεδο αιχμαλώτων στην Αλγερία. Τον μετέφρασα για πρώτη φορά στα Ελληνικά για το *μικρό Δέντρο* του Κώστα Μαυρουδή και έτυχε θριαμβευτικής υποδοχής στη σελίδα του βιβλίου της Καθημερινής από τον Αλέξανδρο Κοτζιά.

(Non sa più nulla, è alto sulle ali)

Non sa più nulla, è alto sulle ali
il primo caduto bocconi sulla spiaggia normanna.
Per questo qualcuno stanotte
mi toccava la spalla mormorando
di pregar per l'Europa
mentre la Nuova Armada
si presentava alle coste di Francia.

Ho risposto nel sonno: - E' il vento,
il vento che fa musiche bizzarre.
Ma se tu fossi davvero
il primo caduto bocconi sulla spiaggia normanna
prega tu se lo puoi, io sono morto
alla guerra e alla pace.
Questa è la musica ora:
delle tende che sbattono sui pali.
Non è musica d'angeli, è la mia
sola musica e mi basta.

(δεν ξέρει τίποτα πια, ψηλά επάνω στα φτερά)

Δεν ξέρει τίποτα πια, ψηλά επάνω στα φτερά
ο πρώτος που έπεσε πρηνηδόν στην ακτή της Νορμανδίας.
Γι' αυτό κάποιος χτες βράδυ
μου άγγιξε τον ώμο ψιθυρίζοντας
να προσευχηθώ για την Ευρώπη
καθώς η Νέα Στρατιά
παρουσιάζονταν στις ακτές της Γαλλίας.

Απάντησα στον ύπνο μου: - Είναι ο άνεμος,
ο άνεμος παίζει παράξενες μουσικές.
Αν όμως ήσουν στ' αλήθεια εσύ
ο πρώτος που έπεσε πρηνηδόν στην ακτή της Νορμανδίας
προσευχής σου εσύ αν μπορείς, γιατί εγώ είμαι νεκρός
για πόλεμο και για ειρήνη.
Αυτή είναι τώρα η μουσική:
τα αντίσκηνα που κτυπάνε στα δοκάρια.
Δεν είναι αγγέλων μουσική, είναι η μόνη
μουσική που διαθέτω και μου φτάνει.

LE SEI DEL MATTINO

Tutto, si sa, la morte dissigilla.
E infatti, tornavo,
malchiusa era la porta
appena accostato il battente.
E spento infatti ero da poco,
disfatto in poche ore.
Ma quello vidi che certo
non vedono i defunti:
la casa visitata dalla mia fresca morte,
solo un poco smarrita
calda ancora di me che piú non ero,
spezzata la sbarra
inane il chiavistello
e grande un'aria e popolosa attorno
a me piccino nella morte,
i corsi l'uno dopo l'altro desti
di Milano dentro tutto quel vento.

ΣΤΙΣ ΕΞΙ ΤΟ ΠΡΩΙ

Τα πάντα, ως γνωστόν, αποσφραγίζει ο θάνατος.
Και πράγματι, επέστρεφα,
η πόρτα δεν ήταν καλά κλεισμένη
μισάνοιχτο το φύλλο.
Είχα σβήσει πράγματι πριν λίγο
μαράθηκα μέσα σε λίγες ώρες.
Είδα όμως εκείνο που σίγουρα
δεν βλέπουν οι πεθαμένοι:
ο νωπός μου θάνατος είχε επισκεφτεί το σπίτι
λιγάκι μόνον ακατάστατο
ζεστό ακόμη από μένα που δεν υπήρχα πια,
σπασμένη η αμπάρα
ανώφελος ο σύρτης
και μεγάλος ένας αέρας γύρω μου
τυκνοκατοικημένος, παιδάκι εγώ στο θάνατο,
οι λεωφόροι του Μιλάνου να ξυπνάν η μια
μετά την άλλη μέσα σε όλον εκείνο τον άνεμο.